12/11/2020

Αρχιμ. Δανιήλ Ψωίνος: Ο άγιος Παΐσιος για το μυστήριο της μετανοίας

/ Ορθόδοξες Προβολές

«Ένας πνευματικός που δεν είναι αποφασισμένος να πάει ακόμη και στην κόλαση για την αγάπη των πνευματικών του παιδιών, δεν είναι πνευματικός».

Ομιλία με θέμα «Ο πνευματικός πατέρας» πραγματοποίησε ο Αρχιμανδρίτης **π. Δανιήλ Ψωίνος**, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 11 Νοεμβρίου.

Η ομιλία, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος **«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»**, πραγματοποιήθηκε χωρίς την συμμετοχή ακροατηρίου και μεταδόθηκε ζωντανά από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του **«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…».**

Ο π. Δανιήλ προσέγγισε το θέμα της ομιλίας του με τη βοήθεια των λόγων του αγίου Παϊσίου του Αγιορείτου.

Σύμφωνα λοιπόν με τον άγιο, για να νιώσει κανείς ανάπαυση, πρέπει να πετάξει τα μπάζα της αμαρτίας από μέσα του και αυτό θα γίνει με την εξομολόγηση.

«Ανοίγοντας ο άνθρωπος την καρδιά του στον πνευματικό, και λέγοντας τα σφάλματα του, ταπεινώνεται κι έτσι ανοίγει την πύλη του ουρανού, έρχεται πλούσια η χάρις του Θεού κι ελευθερώνεται.

Τόσο απλά και ταυτόχρονα τόσο βαθιά, ο άγιος μας μυεί στο μεγάλο μυστήριο της εξομολογήσεως. Και μας λέει για την αξία του, την σπουδαιότητα του για το λυτρωτικό έργο που επιτελεί αυτό το μυστήριο, αλλά και για την αναγκαιότητα του πνευματικού.

Πολλές φορές ο άγιος έλεγε ότι ο διάβολος και η αμαρτία δημιουργούν ομίχλη, θαμπάδα, καταχνιά. Είναι εκείνες οι στιγμές που ο άνθρωπος δεν μπορεί να δει, βλέπει θολά και πράττει την αμαρτία».

«Και πολλές φορές, κάνοντας την αμαρτία, φτάνει στο σημείο να την δικαιολογήσει. Δικαιολογεί τα σφάλματα του και τα ονομάζει ανθρώπινα, φυσιολογικά.

Συνεχίζει λοιπόν ο άγιος και μας λέει πως, όταν ο νους μας είναι σκοτισμένος από τις αμαρτίες, δεν βλέπει καθαρά.

«*Με την εξομολόγηση επιτελείται ένα θαύμα, διαλύεται αυτή η ομίχλη, καθαρίζει ο ορίζοντας. Και τότε ο άνθρωπος αγιάζει, φωτίζεται, αλλάζει, μεταστοιχειώνεται, πετάει από μέσα του ότι άχρηστο υπάρχει και πλέον μπορεί και καρποφορεί πνευματικά. Ο άνθρωπος που δεν εξομολογείται, τελικά έχει μέσα του ταραχή, δεν είναι αναπαυμένος*.»

Ο άγιος μας συμβουλεύει να έχουμε πνευματικό, όχι ως διακοσμητικό στοιχείο, αλλά να έχει ενεργό ρόλο μέσα στη ζωή μας, Να τον ρωτάμε πάντοτε για

οτιδήποτε σημαντικό θέλουμε να ξεκινήσουμε στη ζωή μας και να παίρνουμε την ευχή του.

Και αυτό γιατί στον πνευματικό μας καταθέτουμε την πνευματική μας υπόσταση και την ψυχή μας. Να μην παίρνουμε μόνοι μας αποφάσεις.

Ο Θεός, συνέχισε ο π. Δανιήλ, θέλει ο άνθρωπος να βοηθιέται από άνθρωπο και να διορθώνεται δια του ανθρώπου. Τα οικονομεί έτσι ο Θεός, για να ταπεινώνεται ο άνθρωπος. Ακόμα και τους λογισμούς μας, τα προβλήματα μας, μας λέει ο άγιος, να εξομολογούμαστε στον πνευματικό.

Όποιος αποφασίζει μόνος του, είναι εγωιστής. Ο Θεός φωτίζει τον πνευματικό μας πάντοτε να μας λέει το σωστό και να μας δείχνει τη σωστή κατεύθυνση, ώστε να οδηγηθούμε στον προορισμό μας, που είναι η σωτηρία μας.

Συμβούλευε ακόμη ο άγιος, οι οικογένειες καλό είναι να έχουν τον ίδιο πνευματικό, για να μπορέσει κατάλληλα να εργαστεί στις ψυχές όλης της οικογένειας για να επιτελέσει έργο Θεού μέσα σε αυτήν. Βέβαια απαραίτητη προϋπόθεση είναι να ακούνε τον πνευματικό τους.

Ένα ιδιαίτερο και λεπτό σημείο, το οποίο έθιγε συχνά ο άγιος, είναι η αλλαγή του πνευματικού. Σε αυτήν την περίπτωση είναι αναγκαίο πρώτα να παίρνουμε ευλογία και όταν πηγαίνουμε σε άλλο πνευματικό, να τον ενημερώνουμε για τα βασικά μας αμαρτήματα και για τις βασικές πτυχές του χαρακτήρα μας, ώστε να αποκτά μία εικόνα για εμάς.

«*Υπάρχουν γυρολόγοι γεροντάδων και πνευματικών. Αυτοί οι άνθρωποι, λέει ο άγιος, δεν βοηθιούνται. Ούτε πάλι να ρωτάμε λαϊκούς αδερφούς, όσο πνευματικοί κι αν είναι, για πνευματικά ζητήματα.*

Στην πρώτη μας εξομολόγηση, είναι αναγκαίο να πούμε γενικά πράγματα για τη ζωή μας, έτσι ώστε να δώσουμε στον πνευματικό να καταλάβει τι γίνεται με εμάς.

Τα μικρά αμαρτήματα είναι σαν τους κόκκους της άμμου, που δημιουργούν μια ολόκληρη αμμουδιά, η οποία είναι βαρύτερη και από την πιο μεγάλη πέτρα και από τον πιο συμπαγή βράχο».

Όταν αδικήσουμε ή στενοχωρήσουμε κάποιον, πρώτα να ζητήσουμε συγγνώμη από εκείνον, για να ταπεινωθούμε και μετά από τον εξομολόγο κι από τον Θεό.

Την ώρα της εξομολογήσεως να κατηγορούμε τον εαυτό μας και να μην τον

δικαιολογούμε για τίποτα και σε τίποτα. Κι όταν λυπόμαστε που μας μαλώνει ο πνευματικός, σημαίνει ότι έχουμε εγωισμό μέσα μας. Κι όταν δεν δεχόμαστε την επίπληξη του πνευματικού μας μένουμε αδιόρθωτοι.

Ο πνευματικός καθορίζει κάθε πότε θα κοινωνούμε και πως θα νηστεύουμε, και πως θα προσευχόμαστε. Να κοινωνάμε έχοντας συναίσθηση της αναξιότητας μας, αφού πρώτα τακτοποιήσουμε επιμελώς, ότι ενοχλεί την συνείδηση μας. Και να κοινωνάμε, όταν αισθανόμαστε την θεία Κοινωνία ανάγκη κι όχι συνήθεια.

Στην πνευματική ζωή δεν υπάρχει ένα καλούπι, μία συνταγή, ούτε ένας κανόνας. Κάθε ψυχή είναι διαφορετική, έχει την δική της ποιότητα και την δική της χωρητικότητα.

Ο πνευματικός, τόνισε ο π. Δανιήλ, οφείλει να γνωρίζει την ποιότητα και την χωρητικότητα της ψυχής και να ενεργεί ανάλογα με τις δυνατότητές της, γι' αυτό και αντιμετωπίζει διαφορετικά κάθε άνθρωπο.

Στην πνευματική ζωή ξεκινάμε πάντα από αυτά που μπορούμε να κάνουμε κι όταν ο Θεός δει τον αγώνα μας θα τον ευλογήσει και θα τον συμπληρώσει, χαρίζοντας τη δυνατότητα να επιτελέσουμε κι εκείνα που δεν μπορούμε.

«***Ο πνευματικός πρέπει να έρχεται στην θέση του εξομολογουμένου, να ζει τον πόνο του, να είναι αληθινός πατέρας, να νουθετεί με αγάπη και στοργή.***

Ένας πνευματικός, που δεν είναι αποφασισμένος να πάει ακόμη και στην κόλαση για την αγάπη των πνευματικών του παιδιών, δεν είναι πνευματικός».